

La klasika profesoro tre okupis mian tempon ;
li ja estis vera kankro.”

“Mi ne lernis de li” diris ĝemante la Falsa Kelonio. “Oni diris ke li instruis la Ratinan kaj Blekan lingvojn. Ĉu mi estas prava?”

“Tute prava” diris la Grifo, ankaŭ ĝemante, kaj pro la dolorigaj memoraĵoj ili ambaŭ kovris la vizaĝojn per la piedaĵoj.

“Kaj kiom da horoj ĉiutage vi studis en la lernejo?” Alicia faris tiun demandon en la celo kiel eble plej rapide enkonduki novan paroltemon.

“Dek horojn” respondis la Falsa Kelonio “en la unua tago, naŭ en la dua kaj tiel plu.”

“Jen tre kurioza aranĝo” diris Alicia.

“Nu, *ligiĝis* kun tiu ‘kurioza’ aranĝo” aldiris la Grifo “unu tre ŝatata konsekvenco; ĉar en la dekunua tago *nuligiĝis* ĉiuj lecionoj.”

“Ĉu vi volas komprenigi” diris Alicia tre mirigite “ke en la dekunua tago la lerneĵanoj havis la tempon tute libera?”

“Certe” diris la Falsturto.

“Kaj kio okazis en la dekdua tago” Alicia vigle demandis.

“Jen sufiĉe pri la lecionoj” la Grifo interrompis ŝin tre firme. “La Falsa Kelonio nun rakontos al vi ion pri la ludoj.”

ĈAPITRO X

LA OMARA KVADRILLO

La Falsa Kelonio profunde ekĝemante el la postan flankon de unu piedaĵo. Li fikse rigardis Alicion kaj forbruligis la sed liaj plorĝemoj dum kelkaj minutoj la parolojn.

“Li kondutas same kvazaŭ li estas la ĝorgo” diris la Grifo kaj tuj fortoj skuoj kaj manfrapoj sur la oston. Fine la Falsa Kelonio voĉpovon, kaj kun larmoj glitfandiĝis vangoj komencis:

“Eble vi ne loĝis longan tempon (Alicio intermetis ‘Mi neniam’) — neniam estas prezentita al Omara Kvadrilo komencis diri ‘Mi unufojon ĝemante’ rapide haltigis sin kaj diris ‘Mi neniam’ — do vi eĉ ne povas imagi afero estas la Omara Kvadrilo.”

“Mi devas konfesi ke ne estas”

“Kiaspeca ĝi estas?”

“Nu” la Grifo respondis formiĝas en unu rangon laŭ la manoj